

«Ο υπερήφανος αγωνιστής» (Οσίου Ιωάννου του Χοζεβίτου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

*Από τη συλλογή ποιημάτων του Οσίου Ιωάννου του Χοζεβίτου (1913-1960)

~ Σέ μιά σκήτη ζούσε κάποτε ένας αγωνιστής μοναχός, πού θεωρούσε τόν έαυτό του άρκετά μεγάλο και τρανό.

«Οντας στό σώμα δυνατώτερος άπό τούς άλλους άδελφούς τής σκήτης, εκτελούσε τό διακόνημα καί τόν κανόνα διπλόν.

Εβδομήντα πέντε κομποσχοίνια τακτικά αύτός έγύριζε, ένώ οί άλλοι —πιό άδύνατοι—δέν μπορούσαν νά τόν άκολουθήσουν.

«Εκλαιγαν λόγω τής αδυναμίας των εν αντιθέσει προς τόν μνημονευθέντα ενώ αυτός γελούσε έξ αιτίας των, νομίζοντας ότι τούς ξεπέρασε.

Ο Πολυέλεος Θεός δέν άφησε τόν δούλο Του νά χάση τούς κόπους του λόγω τών κακών λογισμών του.

Του φανέρωσε ξαφνικά ένα φωτεινό άγγελο μ' ένα κόσκινο στό χέρι από κομποσχοίνια πού είχε κάνει.

Υπερηφανεύεσαι; Τού είπε; όψηλόφρονώντας μέ τόν νού σου για τά κομποσχοίνια πού έκανες και χαίρεσαι όταν τ' άριθμείς;

Ιδού τό κόσκινο μέ τά κομποσχοίνια τής καθεμιάς ήμέρας και λέγοντας αυτά ό άγγελος άρχισε νά κοσκινίζει.

Μετά άπ' αυτό έδειξε στόν «μεγάλο όσιο» ότι από τό κόσκινο μόνο τρία κομποσχοίνια δέν έπεσαν.

Εβδομήντα πέντε κομποσχοίνια ποιά ήταν ή άξία των, όταν στόν ούρανό άπ' όλα μόνο τρία έγιναν δεκτά;

«Όταν άρχιζες τόν κανόνα ό νους συγκεντρωνόταν λίγο, αλλά περνώντας ή ώρα σκορπιζόταν στά επίγεια.

Φρόντιζες νά μετράς καλά τά κομποσχοίνια τής σωτηρίας αλλά ό σκορπισμένος νού σου έξουσίες και μεγαλεία όνειρευόταν!

Γι' αυτό από τόν κανόνα σου πού καθημερινά έκανες μόνο τρία κομποσχοίνια σου έγιναν δεκτά -αυτά πού έκαμες στην άρχή-!

Τά άλλα χάθηκαν, όπως ή σκόνη στόν άνεμο, διότι ό νούς αντί στόν ούρανό βρισκόταν στην γή.

Δέν θέλει ό Κύριος κομποσχοίνια μέ σκορπισμένο τό μυαλό λίγα θέλει νά κάνουμε αλλά μέ επαγρύπνησι (νήψη) και ταπεινώσι!

Ιδού για τόν άσθενή τί λέγει: «Αν κάνη τρεις μετάνοιες εύχαριστίας τίς δέχομαι σαν νά έξεπλήρωσε όλο του τόν κανόνα.

Κι αυτός πού εξ αδυναμίας δέν μπορεί νά τόν έκτελέση αλλά κάνει ό,τι μπορεί ό Θεός δέχεται τήν προσευχή του.

Ένώ εάν έχη διακόνημα ή από άρρώστια βασανίζεται άλλη θυσία δέν ζητεί ό Θεός

παρά τό πνεύμα τής εύχαριστίας!

Ἡ εύχαριστία στήν άρρώστια είναι σαν ένα θείο άφιέρωμα πιο εύπρόσδεκτο από τόν κανόνα που προσφέρει ό υγιής!

Ἐνώ ό στεναγμός του όκνηρού είναι πάλι περισσότερο δεκτός από τήν υπερβολική άσκησι του ύπερηφάνου άγωνιστοϋ!

Κατεβαίνει χωρίς καρπό ό ύπερήφανός άγωνιστής και σαν κέδρο ανεβαίνει ό ταπεινόφρων μοναχός!

Νά δέχεται καθένας μας ό,τι του στέλνει ό Θεός και έργαζόμενος κατά δύναμι νά ταπεινώνεται πάντοτε.

από το βιβλίο: «Ο Βίος και τα ποιήματα του Οσίου Ιωάννου του Χοζεβίτη 1913-1960 (Μετάφρασις: Μον. Δαμασκηνος Γρηγοριάτης 1984).